

at han indenfor det begrænsede Felt kan udføre nøjagtig det samme, som en saakaldt normal Person.

Det viser sig nemlig og synes ogsaa klart, at der til Udøvelsen af den Mangfoldighed af Beskæftigelser, som et moderne Samfund kan byde paa, kræves højst forskelligartede Ydelser af Udøveren, og at det ikke altid er nødvendigt for Arbejdets fulgode og forsvarlige Udførelse at raade over alle de Hjælpemidler, det saakaldte normale Menneske har til sin Raadighed. Et Par Eksempler vil belyse dette.

Det er ikke til alle Former for siddende Beskæftigelse nødvendigt at have Benenes fulde Brug eller et helt usvækket Hjerte. Det er ikke til alle gaaende Beskæftigelser nødvendigt at have Armenes uhindrede Brug. I andre Tilfælde kræver Arbejdets Udførelse paalidelig og sikker Hjernefunktion, men ingen Kraftudfoldelse, i atter andre Kraftudfoldelse, men ikke nøjagtigt Syn o. s. v.

Dette peger i Retning af, at det er muligt at finde Arbejdspladser, spredt over et meget omfattende Omraade, som den saakaldte invaliderede Arbejdskraft kan udføre. En Bekræftelse herpaa kan man desuden finde deri, at der allerede nu herhjemme beskæftiges et betydeligt Antal Mennesker, som omfattes af det her som invalideret Arbejdskraft betegnede Begreb. I samme Retning taler det Faktum, at en Persons Anbringelse under Betegnelsen normal eller invalideret i mangfoldige Tilfælde alene beror paa den tilfældige Viden eller Ikke-Viden om Tilstedeværelsen af en invaliderende Lidelse, og heraf maa følge, at Arbejdsgiveren ofte antager Personer, som han tror er normale, men som er invaliderede og som til Trods herfor udfører Arbejdet fuldt ud. Det vil med andre Ord sige, at Invaliden gennem sin Arbejdsydelse viser, at Invaliditeten i Forhold til det specielle Arbejde ikke er relevant, eller om man vil ikke er invaliderende.

Opgaven ved Invalidebeskæftigelsesspørgsmaalet kan i Korthed siges at være den i det enkelte Tilfælde at finde de specielle Omraader, hvor Invaliditeten ingen eller saa godt som ingen Rolle spiller, at benytte alle til Raadighed staaende Midler for at dygtiggøre Invaliden indenfor de begrænsede og specielle Arbejdsomraader og endelig at fremskaffe de Arbejdspladser, hvor Invalidens Færdigheder kan udnyttes til 100 pCt.

En Række Grunde taler for at tage denne Opgave op.

Det er *rationelt* at søge forhaandenværende brugbar Arbejdskraft anvendt. Hvor Mulighed derfor gives, er det bedre at forebygge end at hjælpe. Hvor det er muligt, maa Forebyggelsestanken styrkes, ogsaa indenfor den sociale Lovgivnings Omraade, saaledes at man i videste Omfang bestræber sig for at hindre Indtrædelse af de Tilstande, som efter Loven berettiger til Erstatning.

Det er en *samfundøkonomisk* Foranstaltning at anvende ogsaa invaliderede Personers Arbejdskraft. Det kan ikke stærkt nok understreges, at den menneskelige Arbejdskraft er Samfundets bedste Aktiv, og at man ikke maa glemme, at invaliderede Personers Arbejdsevne ogsaa er et Aktiv for Samfundet. Tænker man paa det Antal Personer, som paa Grund af svækket Arbejdsevne modtager offentlig Hjælp, kan man ikke være i Tvivl om, at disse Personer udgør et betydeligt Passiv i Samfundets Husholdning. Gør man sig nu klart, at der blandt saadanne findes adskillige, som meget vel kan udføre normalt Arbejde, maa man erkende, at Passivet er større end nødvendigt, og man maa tillige hævde, at Overførelsen fra Passivgruppen til Aktivgruppen er sund Økonomi, idet denne Overførelse ændrer en Person fra at være nødtvungen understøttet til at blive en selverhvervende Samfundsborger. Ja man kan endda udtrykke Tankegangen saaledes, at Samfundet ikke har Raad til at lade være med at træffe forebyggende Foranstaltninger